

Inhoudsopgave

Weg van hier – Ingeborg Doornberg	2
Het teken – Cornelis Everaars	4
De ratel – Shakti Hannie.....	7
Een reis naar het geluk – Mea Kreeft	9
Voorspelbaar – Pascalle Leungen van Roon.....	11
Snoeprijstje – Bruno Lowagie.....	13
Op zoek naar Mars – Albert Harm Rossing	16
De reis met de onderzeeboot – Alie Seubers.....	19
Geen leuke band – Dirk Straaijer.....	21
Reizen – Yara Tromp (9 jaar).....	23
Aiolos airport – Caroline Zantonique	26

Weg van hier – Ingeborg Doornberg

Eerste prijs

Ze had de laatste ontbijtspullen afgewassen en droogde haar handen af. Iedereen was de deur uit. Alles was opgeruimd en klaar voor een nieuwe werkdag. Voor haar voelde het alsof er al een hele dag opzat.

Ze staaarde naar het rommellaadje onder de magnetron. Daar lag de sleutel van haar oude gebakje, ze vroeg zich af of hij nog zou starten. Wat beleefde ze onvergetelijke tochten met dit groene monstertje en wat zou het heerlijk zijn om er zo in weg te kunnen rijden.

Het was half negen. Ze moet naar haar werk vertrekken.

Ze loopt naar buiten, in de schuur staat haar trots, zou hij het nog doen?

Ze steekt de sleutel in het slot en de motor start in een keer. Ach ik kan ook wel hiermee naar mijn werk rijden. Bij een tankstation gooit ze de tank vol en vindt ze in het handschoenenkastje haar oude telefoon, zelfs die doet het nog. Het eerste wat ze leest: *Vanavond eerste dansavond van het seizoen*. Och wat heeft ze dat gemist. Direct komen er berichtjes binnen van oude bekenden: *Hé Selien, jij komt toch ook?*

De afslag naar haar werk heeft ze ondertussen gemist en ze blijft maar rijden.

Terwijl iedereen denkt dat ze aan het werk is, rijdt ze op weg naar het zuiden. Vanmiddag zal ze niet taxiën naar de hobbyclubjes van de kinderen en er staat vanavond ook geen maaltijd klaar.

Op dit moment is het alleen zij en haar bolide. Het verkeer zit mee en ze schiet al lekker op. Onderweg stopt ze voor een heerlijke lunch en bij het uitstappen ruikt ze de lente al.

Steeds verder zakt ze af naar het zuiden en de zon schijnt warm op haar voorruit.

Alles ruikt en voelt precies zoals toen. Alsof de tijd heeft stilgestaan en er geen man, kinderen of andere verplichtingen bestaan. Heerlijk wat heeft ze hiernaar uitgekeken ze kan eindelijk de donkere dagen van de winter achter zich laten.

Aan het begin van de avond rijdt ze dwars door de stad langs de rivier.

Buiten op het terras is het al gezellig druk. Aan de prachtig gedekte tafel is een plek speciaal voor haar. De lichtjes bungelen zachtjes in de wind. De meest verrukkelijke maaltijden komen op tafel en tijdens het weerzien van oude bekenden is de band zachtjes begonnen met spelen.

Steeds meer mensen gaan op de dansvloer staan. Ook Selien wordt meegevoerd door de prachtige klanken van de muziek. Helemaal in trance danst ze onder de sterrenhemel.

Plotseling gaat er iemand op haar tenen staan. 'Auw, hé kijk uit waar je danst!' Maar diegene voor haar blijft niet opletten en gaat nog eens op haar op haar voet staan.

Verschrikt voelt ze aan haar voet maar, er staat niemand voor haar te dansen. Voor Selien zit haar yoga-instructrice die probeert haar terug te brengen in de huidige wereld.

Wat een fantastische Nidra-sessie was dit. Ik kijk nu al uit naar volgende week.

Het teken – Cornelis Everaars

Tweede prijs

‘Kom ons aan het eind van de dag hier maar weer ophalen,’ zei de sjamaan tegen de taxichauffeur, terwijl ze uitstapten.

Ze waren aangekomen op Cutimbo, een mysterieuze prehistorische plek vlakbij Puno aan het Titicacameer in Peru. Het was nog wel een flink stuk klimmen, voor ze op een plateau uitkwamen met zeker vijftig steencirkels. Ergens tussenin stond een Chullpa, een torentje van ongeveer drie meter doorsnee, ongeveer vijf à zes meter hoog en opgebouwd uit grote onregelmatige stenen. Aan één kant was een lage smalle ingang, waar je nét kruipend door kon. Naast de ingang was een poema uitgehouwen in de muur.

Hier zou hij vandaag een sjamanistisch healingritueel ondergaan met een spirit animal.

Ze gingen zitten op de grote steen, een paar meter voor de doorgang, wachtend op een teken.

Na een tijdje landden er drie vogeltjes voor de ingang.

‘Is dit het teken?’ vroeg hij.

‘Ja,’ zei de sjamaan. ‘Heb nog even geduld.’

Pas na enkele minuten vlogen de vogels naar binnen. Meteen gingen ze er achteraan.

Hem werd gevraagd zijn ogen sluiten en gesloten houden. Eenmaal binnen, moest hij ter oriëntatie, de wand aftasten tot hij helemaal rond was. De stenen voelden ruw aan. Halverwege was een overhangend plateau op ongeveer twee meter hoogte. Middenin de

ruimte lag een grote, platte steen. Als hij helemaal was rondgegaan, mocht hij daarop gaan zitten.

Hij merkte, met zijn ogen dicht, dat het binnen donker was.

‘Goed,’ zei de sjamaan. ‘Ik wacht buiten op je. Als je voelt dat het klaar is, kom je weer naar buiten. Eerder niet.’

Het werd stil, doodstil. Hij had geen flauw idee wat er komen zou.

Het leek wel of het uren duurde, zijn geduld werd echt op de proef gesteld. Moest hij nu opgeven en naar buiten gaan, was alles dan voor niets geweest?

Maar toen gebeurde het, razendsnel.

Als in een windvlaag “zag” en voelde hij door de ingang een zwarte poema binnen sluipen, die onmiddellijk veranderde in een zwart silhouet met een cape en een groot zwaard. Met houbewegingen sloeg het wild om zijn lichaam heen, alsof er touwen werden doorgesneden.

En net zo snel als het kwam, veranderde het silhouet weer in de poema die langzaam naar buiten sloop, terwijl de wind voelbaar ging liggen. Het was weer stil. Zijn lichaam begon te ontspannen.

Terwijl zijn ogen al die tijd gesloten waren, voelde hij nu licht naar binnen schijnen.

Langzaam opende hij zijn ogen. Een zachte lichtstraal scheen tussen de stenen door precies op de plek waar hij zat. Tranen biggelden over zijn wangen.

Rustig stond hij op en kroop naar buiten waar de sjamaan zat te wachten. De drie vogeltjes kwamen naar buiten en vlogen weg.

De sjamaan vroeg hem, recht in zijn ogen kijkend: 'En, hoe was het?'
Het antwoord stakte bijna in zijn keel: 'Het was ongelooflijk krachtig en helend!'

'Mooi,' zei de sjamaan en zwijgend liepen ze terug naar beneden, waar de taxi al klaar stond.

De ratel – Shakti Hannie

Samantha en John houden allebei van reizen waar ze nieuwe culturen kunnen opsnuiven. Sam spreekt Spaans, vaak hoort ze dat ze op een Latina lijkt. Ze kan makkelijk contact leggen met lokale mensen. Het opgaan in de lokale cultuur beschouwt Sam als een van de voordelen van een mengeling te zijn van twee culturen. In haar geval; Indiaas en Nederlands. In de stamboom van John hadden ze alleen maar Nederlandse roots kunnen ontdekken. Waar zijn reislustig gen vandaan kwam, was een raadsel.

Om hun tienjarig samenzijn te vieren hadden Sam en John besloten om een maand door Costa Rica te reizen. Tot nu toe was het een geweldige ervaring geweest, maar een paar dagen geleden had John een lokaal vruchtensapje uitgeprobeerd. Toen hij het drankje tegen z'n lippen had gezet vond hij dat er een vreemd luchtje aan zat. Smaken verschillen, dacht hij en hij dronk de beker leeg. De volgende dag hing John boven de wc-pot. De eigenaresse van het pension vertelde het stel dat John zijn drankje bij een beruchte plek had besteld. Berucht vanwege het verdunnen met kraanwater, besmet met rioolwater.

John was nog niet helemaal hersteld, maar overmorgen zouden ze terugvliegen naar Nederland. Het avontuur zat er bijna op. Met enige moeite kon John het weinige voedsel dat hij at, wel binnenhouden. Hij wilde dolgraag het vulkanisch gebied in de omgeving verkennen en vond dat ze er maar het beste van moesten maken.

De wandeling in het nationale park met weelderige bomen met felgekleurde rode orchideeën was adembenemend, ook mede door de gele dampen die uit de ondiepe bubbelende kraters opstegen. In de late middagzon liepen Sam en John naar de uitgang van het park. John z'n benen begaven het bijna. De broodjes die ze hadden meegenomen waren zo droog en taai als karton, die bleven oneetbaar in de tas liggen. John zag hoe Sam over een smal paadje door het hoge gras. Plots schoot adrenaline door elke zenuw van zijn lijf.

‘Sam, pas op!’ riep hij, zijn tanden op elkaar geklemd. Is ze blind? Kan ze de S-vorm langs het pad niet zien? Die slang kan elk moment toeslaan.

Sam liep door en John pakte een dikke tak, die hij daarna te allen tijden tussen hem en de slang inhield. Hij wist dat hij geen schijn van kans had als de slang daadwerkelijk zou aanvallen. Zijn hart bonsde in zijn keel terwijl hij over het pad langs de slang sloop. Zodra John uit de gevarenzone was zei Sam: ‘Oh nee, de camera. Kom, laten we teruggaan en een foto maken.’

‘Sam, ben je gek?! Dat is een ratelslang, die zijn dodelijk.’

‘OMG, een ratelslang in het wild,’ zei Sam terwijl ze terugliep naar de plek waar ze de slang had gezien, en voegde er aan toe: ‘Wat een avontuur, dit moet echt op Insta.’ Net op het moment dat de slang door het hoge gras wegglipte, maakte Sam een foto.

‘Drieëntwintig ratels. Cool. Wel jammer trouwens. Een actie foto was cooler geweest.’

Een reis naar het geluk – Mea Kreeft

Een jonge vrouw, ze leidt een sober en wat eenzaam leven.

Maar inmiddels na een aantal jaren besluit ze om op reis te gaan naar een leven met meer lichtpuntjes, een reis naar het geluk.

Het is acht uur in de morgen, het belooft een fijne voorjaarsdag te worden, want de wereld ligt onder een deken van nevel en het zonnetje doet haar best om door de nevel heen te komen. Even later zijn het de zonnestrallen die haar ogen openen. Langzaam begint het tot haar door te dringen dat ze vandaag een lange wandeling wil maken.

Na een goed ontbijt pakt ze haar rugtas die gevuld is met proviand, nog even vers gezette koffie in de tas en dan begint ze aan de wandeling. Maar deze dag voelt anders, een gevoel wat ze niet helemaal kan beschrijven. Het is een spanning, nieuwsgierigheid wat het gevoel met zich meebrengt.

Maar ook wat deze wandeling met zich meebrengt.

Waar ze normaal linksaf gaat, want ze weet dan niemand tegen te komen op deze route, is het vandaag dat ze de afslag naar rechts neemt. Vol goede moed wandelt ze met een fijn tempo door.

Maar dan ziet ze een wandelaar aankomen, en even is er de twijfel of ze ervoor gaat om een gesprek aan te gaan of in stilte de wandelaar voorbij laat gaan. Ze verzamelt haar moed bij elkaar en dan al kletsend merkt ze dat ze het er warm van krijgt.

Warm door het kletsen maar toch ook wel een warm gevoel van de woorden van de wandelaar, het geeft een fijn gevoel en neemt dit gesprek mee in gedachten.

Ze vervolgt haar weg weer en ze geniet van de zonnestralen en het dauw op de velden.

Langzamerhand merkt ze dat haar soberheid plaats maakt voor een fijn en warm gevoel.

Maar dan ineens vol verwondering blijft ze staan, want is het geen ree daar in het veld? Haar hart maakt een sprongetje van geluk. Dan lijkt het of de ree haar bemoedigend aankijkt en loopt hij verder het veld in. Steeds enthousiaster vervolgt ze haar wandeling.

Alle indrukken maken dat ze trek heeft gekregen en ze neemt haar tas met proviand en maakt dankbaar gebruik van een bankje dat aan het water ligt. In gedachten laat ze deze dag nog eens aan haar voorbij gaan. Maar dan nog een stapje dichterbij het geluk, twee liefkozende zwanen zwemmen haar langzaam al dobberend op het water tegemoet. Ondanks het moe worden van de vele indrukken komt ze helemaal tot rust. Het lijkt of de zwanen haar laten weten dat ze het sobere en eenzaam leven achter haar kan laten.

Inmiddels begint de schemering in te vallen en is het nog maar een klein stukje wandelen, en zodra ze de sleutel in het slot steekt weet ze dat deze wandeling haar leven veranderd heeft.

Deze wandeling, deze reis heeft haar dichterbij het geluk gebracht waar ze zo naar heeft verlangd.

Voorspelbaar – PascalLe Leungen van Roon

De stem van de nieuws lezeres van haar favoriete radio station vulde de taxibus. Het weerbericht wat met veel passie werd verteld, zorgde ervoor dat ik in het hier en nu terecht kwam, en realiseerde dat het weer buiten niet geheel overeen kwam met wat de dame van het nieuws vertelde. Kleine miezerige druppels vielen één voor één naar beneden. De kleur van de lucht was wat grauw en grijs, alleen als je verder keek in de lucht zag je een prachtige kleuren combinatie van zacht blauw, grijs en zonnestralen die hun best deden de zachte regen te verdrijven.

De gedachte dat het vandaag een droge dag zou worden zorgde ervoor dat ik een lach kreeg op mijn gezicht. De kinderen die ik nu ging ophalen om naar school te brengen zijn dan ook vaak wat gezelliger en rustiger, want dan kunnen ze wat vaker en wat langer buiten spelen om hun energie te kunnen verdelen over de dag.

De drie jongens en twee meisjes die ik vandaag mag ophalen van hun locatie vinden het één voor één niet prettig dat ze zo lang in de taxi moeten zitten. Voor hun beleving duurt het reizen wel uren. Toch probeer ik het tijdens de rit die - bij niet teveel uitdaging van de mede weggebruikers - maximaal 45 minuten duurt er een klein feestje van te maken, door mee te zingen met de foute muziek die in dat uur worden gedraaid, we spelen een spelletje 'ik zie, ik zie, wat jij niet ziet, en het is...' Of ik ga een verhaaltje vertellen over mijn paarden, wat voor geks ze nu weer hebben gedaan. Zo vraagt dat ene meisje mij regelmatig naar mijn pony Otje. Een keer waren we met de kar weg waar Otje voor liep. Maar het was een beetje modderig, en dat we terug kwamen was Otje zo vies dat ik haar moest wassen. Want met

een bostel kreeg ik dan niet schoon, het was ook nog eens heel warm geweest. Maar na het wassen bedacht Otje zich niet en ging ze liggen rollen in het zwarte zand, en was ze nog veel viezer dan voordat ik haar ging wassen. Dat was natuurlijk een verhaal waar nog lang over werd gesproken.

Vandaag moet ik de kinderen een ander verhaaltje vertellen, een bericht waar ze misschien wel wat moeite mee zullen hebben. Ik zie er tegenop om het ze te vertellen, want ze zijn zo gehecht aan hun structuur. Daar breng ik straks verandering in.

Al weken zie ik er naar uit om naar mijn dochter te gaan. Eindelijk na zes maanden zal ik haar weer zien. Samen met mijn man en andere dochter gaan we naar haar toe op dat mooie eiland, het eiland waar wij al vijf keer op vakantie zijn geweest en zij nu stage mocht lopen als arts in opleiding.

Mijn liefste collega vervangt mij de komende zes weken. De kinderen kennen haar, zodat de stap niet al te groot is qua verandering.

Snoep prijsje – Bruno Lowagie

Het vakantieoord werd geadverteerd als een verborgen juweeltje. De foto's op de website beloofden een luxueus hotel, een azuurblauwe hemel en weelderig groen aan de waterkant. Ongelooflijk, maar waar: alles inbegrepen kostte een dag in dit vakantieparadijs amper zoveel als een uurtje parkeren in de Amsterdamse binnenstad.

Als Cynthia al twijfels had over het verleidelijke aanbod, dan verdwenen die als sneeuw voor de zon van zodra de toeristenbus haar bij het vijfsterrenhotel afleverde.

Ze kreeg een kamer met een adembenemend uitzicht en een diner waar ze duimen en vingers van aflikte. Het enige nadeel was het totale gebrek aan mobiele bereikbaarheid, maar die digitale detox werd als een voordeel gepresenteerd.

De volgende ochtend verwonderde Cynthia zich erover dat de andere gasten er — op de nieuwkomers na — eerder uitgeblust en vermoeid bij zaten tijdens het ontbijt, maar haar gedachten dwaalden al gauw af naar haar voornemens voor de dag. Ze zou een lange ochtendwandeling maken rond het meer, genieten van een heerlijke lunch en de middag doorbrengen aan de waterkant, ondergedompeld in een romantische bestseller.

Helaas verliep haar dag niet zoals gepland.

De voordeur van het hotel was nog niet helemaal dichtgetrokken of daar werd ze al overvallen door een peloton van influencers die een oorverdovend salvo verkooppraatjes op haar afvuurden voor

gezonde ontbijtgranen, elegante sportkledij, producten voor vrouwelijke hygiëne, energiedrankjes en nog veel meer.

Cynthia nam de vlucht in de richting van het meer, maar het pad werd versperd door een man die alle bijwerkingen van een antidepressivum opsomde. Ze slaagde er nipt in hem te ontwijken, maar werd meteen geconfronteerd met een meisje dat wel een buitenechtelijke dochter van Marco Borsato en Cora van Mora leek. Het liefdeskind prees zingend gefrituurde Italiaanse broodsnacks aan, maar werd ruw verdreven door een zwerm oplichters die Cynthia een account op een nieuw Bitcoin-platform aanbevelen.

Cynthia maakte rechtsomkeert en sprong daarbij soepel over een man die liggend naar haar glimlachte met tanden zo wit en glanzend als porselein. Behendig manoeuvreerde ze rond een kolossale wasmachine die reclame maakte voor een middel tegen kalkaanslag. Alsof haar leven er van afhing, rende ze het laatste stukje terug naar het hotel.

Daar wenkte een hotelgast die ze herkende van aan de ontbijttafel haar toe vanuit een zijingang.

Zonder te twifelen dook ze het open deurgat in, waarop haar redder de deur dichtgooide recht tegen de slurf van een roze olifant op rolschaatsen die haar danslessen wilde aansmeren.

‘Wat is hier aan de hand?’ vroeg Cynthia vol afgrijzen.

‘Dat waren de reclameboodschappen waarmee je vakantie betaald wordt,’ antwoordde de man somber.

‘Maar ik heb mijn vakantie helemaal zelf betaald,’ protesteerde Cynthia.

De man keek haar droevig aan: 'Dat dacht ik ook, maar als ik eerlijk ben, dan moet ik toegeven dat het naïef van me was te denken dat ik zo'n snoepreis voor zo'n snoeprijtje kon verwachten. Als iets te mooi is om waar te zijn...'

Cynthia maakte zijn zin af: 'Dan is het dat vaak ook.'

Het zou nog een lange week worden.

Op zoek naar Mars – Albert Harm Rossing

Derde prijs

'Stop! Ik word niet goed.' Albert kijkt verschrikt op.

'Wat is er?'

'Ik ben draaierig. Mijn suiker is vast veel te laag,' zeg ik.

'Heb je druivensuiker bij je?'

'In het hotel laten liggen,' zeg ik schuldbevestigend.

'Dombo.'

Albert heeft gelijk. Hoe kun je als diabeet zo slecht voorbereid zijn. Een kwartier terug is ons gezelschap met de bus teruggekomen van een bezoek aan de Chinese muur. Het was een hele klim. De trappen waren erg ongelijk. Volgens onze gids Gerben heeft Mao Zedong ooit plannen gehad om de muur te voorzien van roltrappen. Had hij het maar gedaan.

'Wat nu, Bert,' zegt Albert tegen me.

Ik weet het even niet.

'Het hotel is te ver lopen. We moeten hier ergens op zoek naar snelwerkende suiker voor jou. Op zoek naar Mars!'

We hebben nog drie kwartier tot we ons moeten melden bij het hotel. De wijk waar we doorheen lopen, ligt tegen het centrum van Beijing. We komen langs voor ons herkenbare chique winkelpanden, Louis Vuitton en Dior. Daar hebben we niks aan.

We slaan rechtsaf en dan weer linksaf. De straten worden smaller. Iets verderop zien we neonverlichting de ingang van een winkel verraden. Het is schemerig en de kleuren knallen de straat in.

'Wat doen we?' vraagt Albert. 'Het lijkt een soort buurtsuper, niet groot.

'Daar is vast Mars of Snickers of zo. Dus naar binnen,' zeg ik. We kijken elkaar aan en zetten de stap. 'Ni Hao', zeggen we tegen de twee dames achter de toonbank.

Ze bekijken ons van top tot teen en het lijkt erop dat ze iets terugzeggen, heel zachtjes. Hun gezicht straalt achterdocht uit.

We voelen ons niet op ons gemak en duiken een gangpad met stellages in. Het lijkt hier gelukkig op een gewone supermarkt. Overal pakjes met opdruk, natuurlijk in het Chinees.

'Zie jij Mars?, vraag ik aan Albert.

'Nee, niks wat erop lijkt.'

'Pak maar iets. Als het maar eetbaar is en zoet is.' Ik merk dat mijn suikerwaarde steeds lager wordt. Met twee pakjes, met hopelijk iets van chocola of koekjes erin, komen we bij de kassa. We rekenen af en zeggen netjes: 'Tsaai Tjen'.

Er komt geen 'Tot Ziens' terug. Buiten maak ik snel een pakje open. Er zit geen chocola in. Shit. Albert heeft zijn pakje open en daar zitten godzijdank chocoladekoekjes in.

'Oh lieverd, dankjewel,' stamel ik. Alle koekjes gaan op. Het is geen Mars, maar het voelt als hemels gebak. Mijn suiker gaat langzaam een beetje omhoog.

We hebben het gered. We zijn bij ons hotel en nog net op tijd voor ons diner.

Onze reisleader Gerben is gauw gevonden.

'Je krijgt te weinig koolhydraten? Daar ga ik wat aan doen. Kijk maar eens wat daar binnenkomt,' zegt Gerben. 'Met dank aan de jarige Martha.'

De ober komt binnen met een ronde taart. Bovenop lijkt mierzoete marsepein te zitten. De kleur is oranje-roze-achtig.

Albert schiet in de lach: 'Daar is Mars!'

De reis met de onderzeeboot – Alie Seubers

‘Dank voor uw uitleg over de sonargeluidsgolven. Ik zal de passagiers gaan verwelkomen.’ Een gulle lach bereikt mij tot in mijn tenen. Met een beetje gezonde spanning verwelkom ik de mensen. Wanneer iedereen aan boord is roep ik: ‘Dames en heren. We gaan een prachtige reis maken, die je niet gauw zult vergeten.’

De stem van de kapitein klinkt over het gezelschap heen, hij verwelkomt de mensen en vertelt dat hij de onderzeeër gaat starten. Weer komt er een lach mijn kant op. Ik voel het tintelen in mijn schaamgedeelte. Negeren, is het enige woord wat in mij opkomt. Holymosisch, ik ben echt verliefd aan het worden. Nogmaals knipoogt hij naar mij. Ik kan wel door de grond. De boot, de onderzeeër, zakt langzaam.

‘Wauw! Moet je kijken!’, roept een mevrouw super enthousiast. Haar man staat met verbazing te kijken naar de prachtige vissen die voorbij komen. Alle andere passagiers maken foto’s van de exotisch gekleurde vissen. De zeesterren en in de verte komt er een haai aan.

‘Dat is wel eng’, schreeuwt een jonge dame. Plotseling staat de onderzeeër stil. Alsof het ergens tegen aan gevaren is.

‘Dames en heren, wat u nu voelt is het aankoppelen van de onderzeeër aan de uitgang van de zoutmijn. Laat alle bagage maar in de onderzeeër, dan kunnen jullie lekker vrij lopen door de gangen van de zoutmijn.’ Ik ontgrendel de deur en zet hem open en zeg: ‘Loop maar even door dan zal ik over zoutmijn vertellen.’ Ook de kapitein loopt met de groep mee. Weer gaat er een peil rechtstreeks naar mijn hart. Ik smelt als ik hem per ongeluk aanraak. Zijn geur is goddelijk.

‘Als de mensen er niet waren!’ hoor ik hem in mijn oor fluisteren. Ik zucht heel diep en klets tegen mijn gezicht om wakker te blijven en roep: ‘Zoutmijnen bevinden zich op heel veel verschillende plekken onder de zeebodem van heel de wereld. De meeste bevinden zich onder Japan en deze zoutmijn was ingericht om vluchtelingen op te vangen. Therese Maria Magdalena, parlementariër van Syrië heeft hier gezeten met haar gezin. Lieve mensen, we gaan over anderhalf uur gaan we weer vertrekken. Zorg dat u weer op tijd hier bent.’ Ik word vastgepakt en voor we het weten liggen we op koninklijk bed met fluweel zachte rode stof met een hemel erboven. De kleren worden van mijn lijf gerukt. De begeerte stijgt mij naar mijn hoofd. Op het moment dat hij mijn venusheuvel weet te bereiken hoor ik: ‘Magdalena? Heb jij het verhaal over de zoutmijn klaar? De krant wacht erop.’ Ik kijk om mij heen en zie geen kapitein. Wel zie ik mijn baas met een dikke buik, een grote zwarte bril op en met een scheiding in zijn haar tegenover mij zitten. Hij heeft de geur van zweet bij zich, niet de frisse geur van mijn kapitein. Ik klik op verzenden en pak mijn jas en roep: ‘Volgende week ben ik op reis met de onderzeeër!’

Geen leuke band – Dirk Straaijer

‘Ik kan niet meer,’ zegt Annemarie.

‘Kunnen we niet heel even stoppen?’

‘We zijn er bijna,’ zeg ik en pak mijn kleine zusje bij de schouder. Samen trotseren we de regen. Het is niet normaal meer wat er naar beneden komt, maar ik wil persé het volgende dorp halen.

‘Jij ook met je rare ideeën,’ puft ze. Even kijkt ze opzij. Ik zie een verwaterd gezichtje. Blonde slierten nat haar plakken op haar voorhoofd. Twee ogen die me smekend aankijken. Ze zit ook nog maar op een kinderfietsje, bedenk ik me ineens. En zonder versnellingen. Mijn fiets, vorig jaar gekregen voor mijn tiende verjaardag, heeft er drie.

‘Oké,’ zeg ik en kijk om me heen. Aan de overkant zie ik iets wat op een park lijkt. Misschien zijn er bankjes, is er ergens een overkapping. We stappen af en steken over.

‘Ik heb honger,’ zegt ze. Natuurlijk, denk ik, ze heeft altijd honger. Maar goed, ik wist van te voren dat het niet gemakkelijk zou worden. Benidorm is een eind weg. 2209 kilometer om precies te zijn. En volgens *Google Maps* op mijn mobiel moet je daarvoor 118 uur fietsen.

‘Ik wil naar huis!’

‘Nou niet gaan zeuren,’ zeg ik.

‘Je weet waarom we het doen. Je was het met me eens, toen ik je uitlegde wat er aan de hand is.’ We slaan willekeurig een zandpad in, allebei met onze fiets aan de hand. Al snel raakt ze achterop.

‘Ik ben pas zeven,’ stamelt ze. ‘Ik heb nog niet genoeg conditie.’

‘Natuurlijk wel,’ probeer ik haar op te beuren.

‘Denk eens aan het mooie witte zandstrand waar je straks op kan spelen. Met je nieuwe schep en emmers. En die blauwe zee. Elke dag

boven de 25 graden hè. Je hebt het mama zelf horen zeggen.’ Ze knikt gedwee, maar overtuigd is ze allerminst.

‘Ik heb honger,’ zegt ze nog maar weer een keer. Ik kijk om me heen voor een restaurant. Mijn gespaarde vakantiegeld nu al aanspreken is wel erg snel. Ik twijfel.

‘Wil je een boterham met pindakaas,’ zeg ik. Uit mijn rugzak haal ik de plastic broodtrommel.

‘Het regent nog steeds,’ zegt ze als ze de bruine boterham aanpakt.

‘Ik wil terug naar huis.’ Koortsachtig zoek ik naar een droge plek. Ondertussen denk ik terug aan hoe het zover heeft kunnen komen.

‘We gaan op vakantie,’ had onze moeder ons verteld.

‘Naar Spanje, met het vliegtuig!’ We gilden het uit mijn zusje en ik. Op vakantie. Voor het eerst van ons leven. En dan ook nog vliegen.

‘Vliegen is gevaarlijk,’ zei Owen, mijn beste vriend op school.

‘Als er iets gebeurt, een ongeluk of zo, ben je altijd dood.’ Ik was geschrokken van zijn woorden en ben erover na gaan denken. De laatste dag voor de zomervakantie zei ik hem dat ik er met mijn zusje over had gesproken en dat we het niet gingen doen, vliegen.

‘Annemarie en ik gaan fietsen,’ zei ik.

‘Zorg dat je geen leuke band krijgt,’ zei Owen.

Reizen – Yara Tromp (9 jaar)

Eervolle vermelding

Het is vrijdagmiddag, de zomervakantie is net begonnen.

‘Mam?’ vraagt Saar ‘gaan we dat jaar op vakantie?’

‘Ja zeker,’ zegt mama.

‘Waar gaan we heen?’

‘Dat hoor je morgen.’

Het is morgen. ‘Mam waar gaan we heen?’

‘We gaan eerst even eten dan hoor je het.’

Na het eten gaat mama het vertellen: ‘We gaan naar Spanje!’

‘Ja!’ roepen we alle drie.

‘Pakken jullie je koffers?’

‘Ja.’ Uiteindelijk zijn ze allemaal klaar.

‘Kom we gaan.’

Een uurtje rijden dan zijn ze bij het vliegveld in Groningen. Saar en Lola hebben een kleurboek meegenomen.

‘Een uur wachten dan mogen we vliegen,’ zegt mama. Het is voor Lola de eerste keer vliegen. Als ze in het vliegtuig zitten, zitten ze te kleuren alleen Lola, mama en Saar. Papa en Tom die zitten een spelletje te doen. Na een uur vraagt Lola aan papa: ‘Hoelang moeten we nog vliegen?’

‘2 uurtjes nog.’

‘Oké,’ zegt Lola. Uiteindelijk ligt Lola te slapen. Ze is ook nog maar 4 jaar. Na weer een uur vraagt Saar: ‘Hoelang nog?’

‘Een klein uurtje,’ zegt papa.

‘Oké,’ zegt Saar.

Na een uur zijn ze op het vliegveld van Spanje aangekomen. ‘Hoelang gaan we eigenlijk naar Spanje?’

‘Een weekje.’

‘Oké,’ zegt Saar.

‘En daarna gaan we ook nog met de boot naar Mallorca.’

‘Yes!’ zegt Lola. Lola houdt van reizen want ze is nog nooit met de boot of het vliegtuig geweest. Saar houdt iets minder van reizen. En Tom helemaal niet.

‘Kom,’ zegt papa. ‘Nog even onze koffers pakken.’

Als ze de koffers hebben gaan ze met de bus naar het hotel. Ze moeten een halfuur rijden met de bus. Lola en Saar gaan weer kleuren, maar Tom zegt dat hij niets te doen heeft. Daarom houdt hij niet van reizen. Hij vindt het te lang duren en hij zegt dat hij dan niets te doen heeft. Maar dan moet hij zelf speelgoed meenemen dus hij heeft de hele rit niets gedaan. Papa zat op zijn telefoon en mama in een puzzelboekje.

‘Uitstappen!’ zegt papa na een halfuur. Het is al laat dus Saar en Lola moeten naar bed.

‘Morgen gaan we met de bus naar een heel mooi park een uurtje rijden,’ zegt mama.

‘Oké.’ Tom vindt dat natuurlijk niet leuk het reizen dan het park hopelijk wel. Ze gaan ’s morgens al vroeg weg. Om 6 uur.

‘Komen jullie,’ zegt papa.

‘Ja,’ zeggen ze terug. We zitten in de bus. Saar en Lola zitten op de iPad. Tom wil dat ook maar dat mag niet van mama.

Als ze de hele dag in het park zijn geweest gaan ze weer naar huis. En de andere 5 dagen gingen ze naar het strand en chillen. Als ze naar Mallorca gaan ze met de boot en die dag is het zover ze gaan met de boot naar Mallorca. Ze zijn er over een uur en daar zijn ze nog lekker naar het strand geweest. En ze gaan naar huis met het vliegtuig ze zijn superblij thuis.

Aiolos airport – Caroline Zantonique

In de aankomsthal van de luchthaven komt dan eindelijk de bagageband schokkerig in beweging. Een voor een worden de koffers op de band gespuugd en beginnen aan hun ronde. Een man staat paraat met twee bagagekarren, klaar om tot actie over te gaan. Hij ziet nog niks bekends. Ook andere passagiers van zijn vlucht kijken ingespannen naar wat er langs komt. Niemand neemt iets van de carrousel af. Op een naastgelegen band verschijnen de koffers van een vliegtuig vertrokken van elders. Ook daar gaan geen handen uit de mouwen. Passagiers beginnen om zich heen te kijken. Het volume van hun stemmen, dat eerst nog halffluid was geweest, neemt toe. Het duurt even voor het tot iedereen doordringt, maar beide groepen passagiers staan bij de verkeerde afhaalband. Gelaten beginnen de stromen langzaam tegen elkaar in te bewegen. De man met de karren is geërgerd.

‘Het is hier toch allemaal een stuk minder efficiënt georganiseerd dan thuis,’ moppert hij in zichzelf. Er is sowieso amper personeel op de vloer, alleen een inerte schoonmaker die de vuilnisbakken nog maar weer eens naloopt. Dan begint het graaien, want alle ruimbagage ligt inmiddels voor het grijpen. Resoluut pakt de man vijf koffers en verdeelt ze over de twee karren. Een koffer de man. Waarom moet er altijd zoveel mee, denkt hij. Dat zomergoed weegt toch niks en handdoeken kunnen ze daar toch krijgen. Hij roept zijn twee zonen die aandachtig op hun telefoons aan het kijken zijn.

‘Jongens, even rijden graag.’

Gelaten staan de pubers op en bewegen zich ieder naar een van de karren. Zijn vrouw en dochter ziet de man nergens meer. Of toch, daar

zijn ze met waterflesjes voor de kinderen en kartonnen bekers koffie voor hem en haar. Hij neemt een snelle slok. Heet nog. Daarna loodst hij zijn gezin langs taxichauffeurs die gretig ritjes aanbieden, linea recta naar de balie van het autoverhuurbedrijf.

Buiten rijdt lijn twee voorbij. Deze lokale bus stopt niet op het vliegveld, maar rijdt er wel langs. Hij zit vol met mensen op weg naar hun werk. Voor het raam zit een vrouw. Zaterdag of niet, ook vandaag ligt er op haar weer het nodige werk te wachten. Juist zelfs; op deze drukke wisseldag van vertrekkende en komende gasten moet er in een rap tempo worden schoongemaakt. Gelukkig heeft ze gister de karren al volgeladen met linnengoed en ook de sprays op de schoonmaakrolleys zijn bijgevuld. Krachtige allesreiniger die citroenig ruikt, schuimend schuurmiddel en ouderwetse chloor voor de wc's. Alleen nog wat balen toilettrollen meepakken, denkt ze. Nu ze zit, voelt ze dat de broekband van haar uniform wat knelt bij de taille. Ze zal vanavond thuis eens zien of er nog ruimte is om hem wat uit te leggen. Dan gelijk even dat borduurpatroon voor haar collega van de receptie opzoeken. Nu wacht haar eerst een dag vol van bedden verschoneren, sanitair afnemen en vloeren moppen. Sneller dan ze wil, klinkt het door de intercom: 'Volgende halte Zorba's resort.'